

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2017. április 16.
(húsvét vasárnap)

Horváth Géza

HÚSVÉTI HIT ÉS ENGEDELMESSÉG

Énekek: 187; 356,1; 349,5; 349,1.2

Lekció: 1Kor 15,1-20 (válogatott versek)

Alapige: Máté 28,1-10

Szombat elmúltával, a hét első napjának hajnalán, elment a magdalai Mária és a másik Mária, hogy megnézzék a sírt. És íme, nagy földrengés volt, az Úr angyala szállt a mennyből, odament, elhengerítette követ és leült rá. Tekintete olyan volt, mint a villámlás, és ruhája fehér, mint a hó. Az örök a tőle való félelem miatt megrettentek, és szinte holtra váltak.

Az asszonyokat pedig így szólította meg az angyal: „Ti ne féljete! Mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek. Nincsen itt, mert feltámadt, amint megmondta. Jöjjetek, nézzétek meg azt a helyet, ahol feküdt. És menjetek el gyorsan, mondjátok meg a tanítványainak, hogy feltámadt a halottak közül, és elöttek megy Galileába. Ott meglátjátok Őt. Íme, megmondtam nektek!

Az asszonyok gyorsan eltávoztak a sírtől, félelemmel és nagy örömmel futottak, hogy megvigyék a hírt tanítványainak. És íme, Jézus szembejött velük, és ezt mondta: „Legyetek üdvözölve!” Ők pedig odamentek hozzá, megragadták a lábát, és leborultak előtte. Ekkor Jézus így szólt hozzájuk: „Ne féljete! Menjetek el, adjátok hírül atyámfiaiainak, hogy menjenek Galileába, és ott meglátnak engem.”

Imádkozzunk!

Édesatyánk, hálás szívvel köszönjük, hogy húsvét ünneplésére gyűjtöttél egybe bennünket. Magasztalunk, dicsőítjük igéd igazságát, és nagy tetteidet magasztaljuk ezen a napon is.

Köszönjük, hogy győztél, Úr Jézus Krisztus. Áldunk, hogy amikor minden veszni látszott, kiderült, hogy az van, amit te akarsz, te vagy az élet Ura és Fejedelme, és mindenek engednek neked.

HÚSVÉTI HIT ÉS ENGEDELMESSÉG

Áldunk téged, hogy nem lehetett az igazságot hamissággal feltartóztatni. Szólj hozzánk ezen a húsvét ünnepén, hogy ne hitetlenek legyünk, hanem hívők. Ha pedig már hitben járunk, akkor kérünk: növeld a hitünket. Ajándékozz meg Szentlelkeddel, hogy értsük és kövessük minden parancsodat. Adj engedelmes, neked tetsző életet.

Hallgasd meg könyörgésünket.

Ámen.

Igehirdetés

Szeretettel köszöntöm a gyülekezetet húsvét vasárnapon. Sokszor hallottuk már a húsvéti örömhírt innen is, az evangéliumokból, a levelekből, és most engedjétek meg, hogy azzal kezdjem, ahogy Istennek egy kedves gyermeke valamikor leírta egy mondatban, hogy tulajdonképpen mi is a húsvét. „A húsvét egy egyszer és mindenkorra érvényes győzelem tudtul adása.” Szép ez a mondat: húsvét egy egyszer és mindenkorra érvényes győzelem tudtul adása.

Ez a boldog öröm kell, hogy áthassa a mi szívünket is, hogy ezt az örömhírt egyszer vagy meghallottuk már, vagy ha valaki közölünk azt mondja, hogy ő még nem hallotta meg, annak most kellene meghallania. Ezért van Isten igéje a középben, hogy minden csendre térve, Őelőtte hulljon térdre, aki hirdeti, és aki hallja az igét.

Előttem is az lett a hangsúlyos most Isten gazdag igéjéből, hogyan is történt ez a tudtul adás? Hogyan történt ennek a hírnak a közlése, hogy Jézus Krisztus él, nincs itt, mert feltámadott. Milyen megbízást, feladatot, célt kapnak az asszonyok, majd később a tanítványok? Hogyan fonódik össze húsvét ünnepén hit és engedelmesség a hívőknek az életében.

Ezekre a kérdésekre fogjuk most keresni a válaszokat, innen a Máté evangéliumából, a 28. fejezetből.

Az első nagy üzenet az volt nekem az igéből, hogy Isten gondoskodott arról, hogy ezt az örömhírt hirdesse valaki. Mert Isten minden időben gondoskodott arról, hogy az ember számára az örömhír, az evangélium, ki legyen hirdetve.

Tudjuk, hogy az első örömhír hirdetését maga Isten végezte el az Édenkertben, amikor az Úr Jézus Krisztust megígéri az embernek: Jön majd valaki azért, hogy nemzedékek sora énekelhesse azt, hogy legyőzte az ősi kígyót, bűnt, halált. Jézus Krisztus a kígyó fejére taposott.

Aztán az Isten gondoskodott arról, hogy ez az evangélium hirdetve legyen a próféták által, a törvény által, ki legyen ábrázolva az áldozatokban. Ezt hirdették az apostolok és az Ő szolgálói.

Isten gondoskodott arról, hogy húsvét hajnalán, amikor az asszonyok mennek a sírhoz, ez az örömhír ki legyen hirdetve, és egy angyalt találnak ott az asszonyok. Ezért is félnek, mert amikor a mennyei világ kijelentetik az ember számára, az mindig félelmetes a bűn miatt. És az asszonyoknak az angyal hirdeti azt, hogy nincs itt, mert feltámadott. Ti ne féljete, mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keressétek.

Igen, az első örömhírt így szeretném elmondani az igéből, hogy az angyal hirdeti ugyan a húsvéti örömhírt, de mire hivatkozik? Olyan kicsi szó itt az igében, az evangéliumokban, nem is szoktunk rá figyelni arra a kifejezésre, hogy „amint

megmondta”. Mert azt hisszük, hogy ezt az örömhírt az angyal hirdette meg. De nem az angyal hirdeti meg, az angyal csak emlékeztet arra, hogy ez már meg volt hirdetve. „Amint megmondotta nektek...” Feltámadott Krisztus, amint megmondotta nektek.

Éppen ezért nem angyal közvetíti nekünk soha a mi hitünk tárgyát, drága, szent reménységünket, hanem az ige. Az angyal nem tud mást mondani, mint amit Krisztus mondott. Az angyal nem tud más hírt prédikálni, csak azt, amit az ige már megmondott.

Később Pál apostol úgy fogalmaz (emlékszünk rá?): hogy ha mennyből jövő angyal is hirdetne mást az evangéliumon kívül, ne higgyétek! Legyen átkozott! És mi sem akarunk mást hirdetni, csak azt, ami már meg van hirdetve. Az, hogy valami már meg van hirdetve, az a Bibliában mindig azt jelenti: miért olyan rest a te szíved ennek az elhívésére? Ha egyszer már ki van jelentve, egyszer már meg volt írva, egyszer már ki volt hirdetve, akkor miért olyan rest a te szíved az engedelmességre, a hallásra? Azt mondja Isten igéje: miért nem vagy gyors a hallásra? Miért nem adsz rögtön igazat Istennek, az igének, Krisztusnak? Miért nem rögtön válaszolsz rá: itt van az életem és itt van a szívem? Mert már ki volt jelentve: amint megmondotta nektek...

Az angyal ezzel azt mondja, hogy semmi újat nem tud mondani. Semmi mást nem fog mondani, csak ami már megmondott, de arra emlékeztetni akar.

Nem az volt a baj, hogy az angyalnak nem hittek. Később olvassuk az igében, hogy az asszonyoknak sem hittek. Húsvétkor az volt a baj, hogy a kijelentett igének nem hittek. Ezért Jézus Krisztus szemükre hányja az emmausiaknak is hitetlenségüket és rest szívűségüket, lustaságukat, hogy nem hittek Isten igéjének.

Olyan fontos ez, mert tudjuk, hogy vannak olyan hamis vallások, és elég sokan vannak sajnos, ahol számon tartanak különféle jelenéseket. Mikor, hol, kinek, miért jelent meg valaki, vagy valakinek a képében valaki, és mit mondott: itt találnak ezt, ott találnak azt, itt ássanak, ott ássanak. Valami elképesztő dolog. De amikor a mennyből jön a küldött, akkor azt onnan lehet megismerni, hogy az igére hivatkozik, hogy mit mondott Krisztus. Nem arra, hogy itt-ott ássatok, itt aranylemezeket találtok, itt ilyen köcsögöt fogtok találni, hanem arra hivatkozik az angyal, hogy mit mondott az ige. Mit mondott Krisztus.

Emlékeztet arra, hogy egyedül Krisztus szava elég a meggyőzésünkre. Egyedül Isten igéje elég arra, hogy meggyőzzön bennünket, legyőzze ellenállásunkat, megtörje keményszívűségünket és hitetlenségünket, hogy ne legyünk hitetlenek, hanem hívők.

Ezért a húsvét első kérdése ma: Hallottad-e már te ennek örömhírét? Igazat adtál-e már ennek az örömhírnek, ennek az igének?

Ma is hányan vannak, akik úgy gondolkoznak, mint Tamás annakidején, aki azt mondta: semmiképpen el nem hiszem! Hirdethetik asszonyok, mondhatják itt a barátaim, beszélhetnek erről a tanítványok. De én semmiképpen el nem hiszem, csak ha látom!

De húsvét azt jelenti, hogy azért higgy, mert az ige tisztán hirdeti. Azt jelenti: azért higgy, mert Istentől származik ez az ige. Azért, mert Ő gondoskodott arról, hogy ez eljusson hozzánk. Nem azért, mert egy prédikátor mondja, nem azért, mert

HÚSVÉTI HIT ÉS ENGEDELMESSÉG

---

asszony mondja, nem azért, mert egy családtagom mondja, hanem azért, mert Isten kijelentette.

Néhány évvel ezelőtt egyszer beszélgettem valakivel, egy tudós emberrel, és azt mondja nekem: mi csak abban hiszünk, amit meg tudunk magyarázni, amit le tudunk vezetni, amit képletekkel fel tudunk írni. Ami ezen kívül van, abban mi nem tudunk hinni. Mondom neki: kedves, az nem hit, az bizonyosság. Amit be tud bizonyítani, le tud vezetni képletekkel, fel tud írni egy papírlapra, az már nem hit, az bizonyosság.

Isten igéje azt mondja nekünk, hogy hallás útján kell megérteni az örömeztet, és ez a hallás pedig az igéből van, az ige pedig Istentől.

Angyal, mennyei követ hirdeti az örömhírt: „Nincs itt, mert feltámadott.”

Érdekes, hogy az Úr úgy rendelte el, hogy az asszonyok és a tanítványok nem látják a feltámadást, mert Isten úgy gondolta és úgy akarta, hogy ne feltámadni lássák az Úr Jézust, hanem feltámadva találkozzanak vele. A feltámadás maga titok az ember számára, de talán éppen ezért akarta Isten így, hogy hit tárgya legyen a számunkra. Ezért közvetíti az angyal az igét.

Amikor az angyal megszólal, azt mondja: „ti ne féljete, mert tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek.”

Ezek az asszonyok sincsenek még bizonyosságban. De azt mondja nekünk mai történetünk, hogy nem is a bizonyosságot vallók között vannak ezek az asszonyok, hanem a keresők között. Azért, mert az már nagy dolog, ha valaki keres. Ezek az asszonyok mennek ezen a hajnalon, azért, mert keresni akarják. Tudom, hogy Jézust keresitek. Vagy ahogy a másik ige mondja: hogy megnézzék a sírt. Jönnek balzsamokkal, drága kenetekkel és olajokkal, és az angyal azt mondja (és most csak ezt hadd emeljem ki ebből a gazdag történetből): „tudom, hogy a megfeszített Jézust keresitek.”

Ebből az a nagy örömhír, ami a Bibliában több helyen megszólal, legfőképpen majd a Jelenések könyvében, amikor gyülekezetek egész sorára mondja azt a mennyei kijelentés: tudom a te dolgaidat. És ez azért öröm a számunkra, mert aki Krisztust keresi, aki Krisztushoz vágyik, aki Krisztus felé törekszik, arról tudnak a mennyben, arról tudnak a mennyei világban.

Ezért áldja meg Isten ezt a keresést, mert tudja, ismeri a szándékukat, a vágyukat, ismeri az érzéseiket, és az angyal azt mondja, hogy tudom, miért jöttél, tudom, mi van a szívedben, tudom, mi van a gondolatodban, tudom, mi van az életedben. Tudom a te dolgaidat: hol laksz, miért szenvedsz, miért sírsz, miért vagy szomorú, mi bánt, mi aggaszt, mi nyom téged a földre. Tudom, hogy Jézust, a megfeszített Jézust keresitek.

De éppen ezért az angyali híradásból most egy csodálatos üzenetet vehetünk ki, mert ez az angyal fel akarja őket innen emelni. Ebből az állapotból ki akarja őket hozni, és azt mondja: nincs itt, mert feltámadott. Ti a megfeszített Krisztust keresitek, ti a halott Krisztushoz jöttök, én meg az élő hirdetem nektek. Az örök élő, aki maga az élet. Nincs itt, mert feltámadott!

Éppen ezért ezek az asszonyok fel kell, hogy adják eredeti céljukat, amiért mennek a sírhoz, és meglátják, hogy az életük értelme nem az, hogy egy halott Jézust keressenek. Hanem meglátják, hogy az életük értelme az lesz, hogy a sírtól

elfutva, egy élő Jézust hirdessenek, egy élő Jézus Krisztusról beszéljenek, és egy élő Jézus Krisztus szolgálatában legyenek.

Ők azért jönnek, hogy a test ne rohadjon. Az akkori kor szokása szerint ezeknek a kedves halottaknak a testét megkenték különféle balzsamokkal, olajokkal, kenetekkel. Ezek nagyon drágák voltak, tudjuk, de hát ha valakinek kedves halottja volt, akkor ezeket nem sajnálta tőle.

Olyan jó itt az igében látni azt, hogy ezeknek az asszonyoknak a gondolata az, hogy Jézus Krisztusnak a teste ne induljon oszlásnak, vagy lehetőleg ezt toljuk ki minél későbbre, de Isten gondolata nem a balzsamozás, hanem a feltámasztás. Mi emberek csak a magunk módján gondolkodunk arról, amit Isten másként gondol.

Az Isten gondolata nem az, hogy ezeknek az asszonyoknak egy olyan Krisztusuk legyen, akit be kell balzsamozni, hanem, hogy olyan élő Krisztusuk legyen, akiről lehet beszélni, akiről lehet bizonyosságot tenni, akiről lehet prédikálni, akivel lehet találkozni, akiben lehet hinni. Nem keseregni kell hogy mi történt, hanem beállni egy szolgálatba, egy munkába. Beállni az aratásba, beállni az Isten országának a drága munkájába.

Vajon igaz-e az életedre ez, hogy vágyat, célt a múltnak adtál? Vajon igaz-e, ahogy eddig tekintettel Krisztusra, ahogy vágyakoztál hozzá — most már másként vágyakozol, másként tudsz róla. Most már nem halott, hanem élő Megváltód és élő Krisztusod van.

Figyeljünk arra, hogy mit mond az angyal: hirdeti tovább az örömhírt, mert az örömhírnek nemcsak az a része, hogy mi történt Krisztussal, hanem az is része, hogy mi lesz veletek.

Az angyal azt mondja: menjetek gyorsan és mondjátok meg az Ő tanítványainak, hogy feltámadt a halálból és előttetek megy Galileába.

Azért van ez így leírva, mert a hívő ember számára a húsvét nemcsak ajándék, hanem feladat is. A húsvét a hívő ember számára nemcsak bizonyosság, hogy Jézus él, hanem bizonyágtétellé kell, hogy legyen. A húsvét — jól jegyezzük meg ebből az igéből — nemcsak nekem szóló üzenet, hanem reám bízott üzenet is. De csak akkor lesz reám bízott üzenetté, ha először nekem szóló üzenet lesz. És miután nekem szóló üzenet lett, azután rám bízott üzenetté is lesz — ahogy Pál apostol mondja olyan szépen a levelében: Reánk bízta a békéltetés evangéliumának szolgálatát. Azért, mert Pál is szembesült a feltámadott Krisztussal, az élő Krisztus bűnbocsátó szeretetével, és elfogadta azt, hogy a neki szóló üzenet reá bízott üzenetté vált: Menjetez gyorsan, és mondjátok meg a tanítványoknak!

Ez is érdekes, hadd szóljak erről, hogy vajon miért a tanítványokhoz küldi az asszonyokat az angyal? Nem tudom, gondolkoztunk-e már rajta? Hiszen küldhetné Poncius Pilátushoz is. Küldhetné a főpapokhoz is. Küldhetné a farizeusokhoz is az angyal ezeket az asszonyokat, de nem küldi, hanem a tanítványokhoz, és amikor Jézus találkozik velük, akkor azt mondja: mondjátok meg az én atyámfiainak... Kétszer is ki van jelente az igében valami, ami nem véletlenül van ám itt leírva.

Nem Pilátushoz kell menni, nem a hitetlenekhez kell menni, nem az ellenséges főpapokhoz kell menni először az örömhírrrel, majd lesz idő, amikor Krisztus kiadja a parancsot: hirdessétek mindenkinek... de itt még nem! Itt azt mondja: először menjetez a tanítványokhoz!

HÚSVÉTI HIT ÉS ENGEDELMESSÉG

Több oka is van ennek. Az egyik mindenképpen az, hogy az Úr fontosabbnak tartotta húsvét reggelén az Övéi megvigasztalását, mint az ellenség megszegényítését. Húsvét hajnalán Jézus Krisztus drága igéje, amely hirdettetik az angyal által, nem azt akarja, hogy az Ő ellenségei megszegényüljenek, hanem azt akarja, hogy az Övéi megvigasztaltassanak. — Micsoda szeretet, micsoda gyengédség ez!

Az a Jézus, aki azt akarja, hogy az ember megtérjen és éljen, azt mondja: először menjetek az enyéimhez, a tanítványokhoz, az atyafiakhoz, mert először őket kell megvigasztalni. Az ellenség megszegényítésére ráérünk. Az is elkövetkezik majd, hiszen meg van írva: ellenségeit lába alá veti. Az is eljön majd, amikor minden térd meghajol, még akik általszegezték is, de most az örömhírral először a tanítványokhoz kell menni.

És miért érdekes, hogy az asszonyok lesznek az evangélium hirdetői? Milyen nagyszerű terve Istennek! És ezt akkor értjük meg, ha komolyan vesszük azt, amit az 1Timótheus 2-ben mond Pál apostol: egy asszony, a bukott angyal által első volt a vétkezésben, az elesésben, most ezek az asszonyok elsők lettek a szabadítás hirdetésében.

Az Isten helyreállító munkája nem így nyilvánul meg az igében, a Bibliában? Egy asszony, aki elesik, ezzel kezdődik a Szentírás. Aki szakít a gyümölcsből, aki hátat fordít az Istennek férjével együtt... És akkor az Úr Isten húsvét hajnalán, amikor felragyog az igazi fény, a világ világossága, Jézus Krisztus... feltámad és él — akkor asszonyokra bízta azt, hogy hirdessék meg a szabadítást. „Mondjátok meg a tanítványoknak!”

Nem fordítva kellene lennie? Nem úgy, hogy a tanítvány hirdeti? Nem! Aki bizonyosságra jutott, aki szót hallott, annak kell mennie!

A harmadik jelentése, hogy miért küldi a tanítványokhoz az angyal az asszonyokat? Azért, mert nem az a baj, hogy a pogányok nagy tömege nem hisz a feltámadásban, hanem az, amikor a hozzá közel állók sem hiszik el igazán.

Akkor is ez volt a baj. Nem az, hogy egész Jeruzsálem nem hitt, nem az volt a baj, hogy az egész ország nem hitt, hogy a zsidóság nem hitt, hanem az, hogy a tanítványok csüggedtek. Ők vannak elkeseredve. Na, ez a baj.

Ma sem az a nagy baj, hogy egész Budapest lakossága nem hívó, mert ezt Isten igéje sehol nem ígéri. Nem az a baj, hogy Magyarország nem keresztyén, vagy Európa már nem keresztyén, hanem az a baj, hogy Jézus Krisztus tanítványainak, az Övéinek a szívében mi van. Hogy a te szívedben mi van, aki itt vagy, meg az enyémben, aki itt állok a szószéken. Nem az volt a baj, hogy Sodoma lakossága nem volt hívó. Mi volt a baj? Az, hogy tíz igaz nem volt. Tíz igaz nem találtatott Sodomában, ez volt a baj.

Higgyétek el, hogy nem az a baj, hogy Budapesten most talán a lakosság 4-5 %-a megy el valamilyen templomba vagy valamilyen gyülekezetbe, és nem az a baj, hogy a 95 % nem megy, hanem az a baj, hogy annak a 4-5 %-nak a szívében ott él-e a megváltó Isten szeretete. Az a baj, hogy ez a százalék tüzet fogott-e, lángot kapott-e? Énekli-e, hogy küldd útra hírnökid csapatját, és én vagyok az első, aki megfogom a te zászlódat, Jézus Krisztus, aki bizonyosságot teszek rólad. Ez a baj, ezért mondja az ige örökre nekünk, míg a világ-világ, hogy mondjátok meg a tanítványoknak.

Mert az a baj, amikor legátusként egy-egy helyen, egy-egy faluban megkérdeztem presbitereket: Bátyám, tetszik hinni a feltámadást? És mi volt a válasz rá? Hát mondják, mondják, de nem jött még onnan vissza senki. — Ez a baj!

Amikor megálltam egy lelkipásztornak a halálos ágya mellett, aki vagy 60 évig prédikált, hogy mit, azt ne kérdezzétek, mert a halálos ágyán azt mondta nagy szomorúan: meg kell halni, meg kell halni. Jaj, de kár, hogy meg kell halni! Úgy 90 évhez közeledve. Na, ez a baj!

Ezért azt mondja a húsvéti hír: ez neked szól. Ez az örömhír a tied kell, hogy legyen. Mondjátok meg a tanítványoknak... Nem azt mondja: kürtöljétek világgá, hogy Krisztus feltámadt, hanem azt mondja: mondjátok meg tanítványoknak.

Mondjátok meg a tanítványoknak, presbitereknek, szolgálatban levőknek, megkeresztelteknek, konfirmandusoknak, úrvacsorázóknak, alkalmi templomba járóknak, hamis vallásban élőknek... Mondjátok el: ne légy hitetlen, hanem hívő.

Azt olvassuk: szembe jött velük Jézus ezen az úton, mert mikor valaki megérti az igét, engedelmeskedik annak, az ige azt mondja: az mindig bizonyosságra fog jutni. Aki meghallja az igét, megérti az igét, enged az igének, arról Isten gondoskodik, hogy bizonyosságban járjon.

Egyszer csak szembejött velük Jézus az úton. Ez azt jelenti itt a Bibliában: eléjük ment Jézus. Akik mennek Galileába, hogy ott találkoznak vele, ott meglátják Őt, akik vállalják a törődést, a hosszú utat, a nehézséget, akik engedni akarnak Krisztusnak, azok meg fogják tapasztalni, hogy eléjük megy. Eléjük jön Jézus.

Amikor átküldi a tanítványokat a túlsó partra, és félnek, rettegnek, hogy elvész a hajó és ők is elvesznek, akkor egyszer csak Jézus megjelenik a vízen: Mit féltek ti kicsinyhitűek?

Mert aki az engedelmesség útján akar járni Krisztussal, annak mindig ilyen áldott és drága megtapasztalásai lesznek. Nem fordítva van. A Biblia azt mondja nekünk: nem fordítva van. Vagyis nem az hisz, aki tapasztal, hanem aki hisz, az fog tapasztalni.

Első mindig a hit. Két igét hadd mondjak rá: egyik, amit a Lukács 1-ben olvassunk, amikor Erzsébet azt mondja: „Boldog az, aki hitt.” Mert lesznek tapasztalásai. A János 11-ben pedig azt mondja az Úr Jézus Krisztus: „Ha hiszel, meglátod az Isten dicsőségét.” — Nem fordítva, hanem első mindig a hit, az élő hit, az igaz hit, és aki rálép ezekre, az megtapasztalja, hogy Jézus Krisztus ott van az életében.

Eléjük megy Jézus. Jézus Krisztus ott van a gyászában, a betegágyánál, ott van a harcaiban, a küzdelmeiben, az élet gondjaiban. Ezért a húsvét azt kéri tőled: ne légy hitetlen, hanem hívő! Szánd oda magad Istennek élő, szent és kedves áldozatul.

A 349,5 versét énekeljük:

Szeretlek is bizonynal,
Lelkem hozzád kiterjed.
Bár halnék meg azonnal,
Ha szívem rád nem gerjed:
Mert halál és ítélet
Nálad nélkül az élet.

Imádkozzunk!

Olyan szép volt ez az ének, Urunk, bárcsak szívből, hitből tudtuk volna énekelni, vallani: „Jézus, én megholt életem, Jézus feltámadásom.” Bárcsak úgy tudnánk szemlélni, hogy „benned bűntől mentté lettem, benned igazulásom.” Bárcsak így tudnánk kérni húsvét ünnepén: Ó adj reménységet, segítséget, lelki elevenséget az új életben járásra.

Köszönjük, hogy azért hirdettetett az evangélium, hogy ez meglehessen, megtörténhessen. Ne csak az evangélium ténye, hanem lényege is átjárja a szívünket és életünket teljesen. Ne hamis húsvét-ünnepünk legyen, mint sokaknak ezen a világon. Hamis ünneplésük, hamis Krisztusuk, hamis kijelentésük, hanem az egyetlen igaz örömhírré ráállva tudjuk életünket neked adni, drága Megváltónk, aki úgy szerettél, hogy halálra adtad magadat, és akinek váltságát, engesztelését, érdemét a mi mennyei Atyánk elfogadta, és ezt bebizonyította a feltámadásban, húsvét hajnalán.

Ezért köszönjük, hogy példát adtál nekünk, Úr Jézus. Legyen meghalt életünk, legyél feltámadásunk, hogy új életben járjunk, hogy ennek következményei, kihatásai meglátszódjanak az életünkben, kapcsolatainkban, családjunkban, szavainkban, gondolkodásmódunkban és ebben a világban.

Adj nekünk húsvét-ünnepet, kérünk, nemcsak szereteteinkért, hanem az egész magyarságért határon innen és túl. Az egész világon szétszóródott magyar reformátusság ünneplését is áldd meg, Urunk. Ott is, ahol bőséggben vannak, ott is, ahol szükségben vagy nyomorúságban.

Áldunk Téged, hogy élsz és uralkodsz örökkön örökké.

Ámen.

349, 1-2. dicséret

1. Jézus meghalt bűneinkért,
Harmadnap feltámadott;
Mi megigazulásunkért
Mindenről számot adott.
Mennyei szent Atyjának
És Ő igazságának.
A váltságot megfizette
A bűnösöknek helyette.

2. Életét maga letette
Önként és jó kedvéből,
Azt maga ismét felvette
Isteni erejéből.
Ó, csudáknak csudája!
Íme, az Isten Fia
Értem életet áldozott,
Élővé holtból változott.